

Szilágyi Zsófia Emma

Sanyika, a színpad sztárja

Épp a parizeres zsemlémet burkoltam be, amikor hallottam, hogy a színpadról a nevemet kiabálják. Kipillantottam a világosítófülkéből és láttam, hogy Katica, a dramaturg és a színészek mind a színpadról integetnek nekem. Visszacsomagoltam a szendvicsem, nehogy megszáradjon, és lesiettem hozzájuk. Kicsit aggódtam, hogy megjegyzik, amiért ábrándozva rákönyököltem a pultra és monológ közben húztam le a fényt.

– Sanyika, tudod a szöveget? – kérdezte László, a főrendező.

– Én? Én mindent – húztam ki magamat.

– Nagyszerű! Influenzás lett a mi Rómeónk, de ugye beállópróba van... – Térdem megremegett, az arcom lángba borult. Úgy éreztem eljött az én időm. Dobbantottam egyet, majd kezemet széttártam és fennhangon megszólaltam:

– Lenni vagy nem lenni: az itt a kérdés.

– Nem, Sanyika az a Hamlet...

– Ó, bocsánat. Tele vagyok szövegileg, a biokönyvtáram kicsit összezavarodott...

– Nem gond, mert szün...

– De csitt... – mutatóujjamat a rendező szájára tettem – ...mi fény tör át az ablakon? Nap kelte az és napja Júlia...

– Nagyszerű lesz Sanyika, de a dajka és Júlia jelenete fog következni, csak pár perc egészségügyi szünetet tartunk. – Bólintottam és visszasiettem a világosítófülkébe, de majdnem átszaladtam a bezárt üvegajtón. Olyan izgatott lettem, mint az első szerelmes levelem borítékjának megnyalásakor. Levertem magam a székemre és elővettem a szendvicsemet. Gondoltam, a szünetben gyorsan befejezem az evést, de egy falatot sem bírtam enni; csak meredten bámultam magam elé.

Miért én?

Hiszen Katica is tudja a szöveget, és Juci, a sűgő is.

Lehet, hogy László meglátta, amint próbák után felszököm a színpadra és titokban gyakorlok? Tegnap este mondjuk táncoltam is egy óracsát... Vajon meglesett? Lehet, hogy ekkora benyomást tett rá a balettem? Pedig most be sem öltöztem... és zene sem volt, csak magamnak számoltam a lépéseket. Szegény Rómeó... illetve Feri, aki meg otthon betegeskedik. – A szendvicsemre jól rálapogattam az alufóliát, majd visszadugtam a hátizsákom kisrekeszébe.

– Várjunk csak... Azért, mert valaki tüsszent kettőt, még beállópróbáról nem küldik haza. Ó, én marha! – csaptam a homlokomra. – László biztosan nem merete megmondani Ferinek, hogy hitelesebb Rómeót talált. Istenem! Tudtam, tudtam, tudtam! László, Laci, Lacikám... Micsoda szemed van! Mit szemed, orrod! Egy vérbeli rendező szagról megérzi, hogy ki született igazi színésznek! Most már értem, miért tartott olyan sokáig a kászting Rómeó szerepére.

Engem keresett!

Csak nem voltam szem előtt, mert a fénypult a színpaddal szemben van, ugye. Felpattantam a székből, mert volt még annyi időm, hogy kiszaladjak a folyosóra és megnézzem magam a tükörben. Kicsit pacuhán festettem, de jól betúrtem az ingemet a nadrágomba, az ujját pedig felhajtottam. Fésülködni már nem volt időm, ezért megnyaltam két ujjamat és a homlokomra izzadt tincset hátrasimítottam. Szakasztott Marlon Brando, baszki! Az összkép azonban még mindig nem tetszett, mert egy modern Rómeó és Júlia feldolgozásnak kellett megfelelnem. Egy mozdulattal kirántottam tehát az övemet, milyen szép lapos a hasam és elégedetten bólintottam.

– Ez igen, ez aztán igen! A lezser elegancia íveljen csak szépen át minden korokon – lelkendeztem hangosan és körbefordultam.

Elindultam a színpad irányába, de hirtelen eszembe jutott, illik a takarásból fellépni a színpadra – ha már főszerepet kaptam –, és nem a nézőtéren keresztül felcaplatni.

Széthúztam magam előtt a feketefüggönyt, és büszkén, nagy léptekkel megindultam a színpad közepére, hogy jelen legyek. Nem tudtam, pontosan mit kell érteni ezalatt, de a legtöbb rendező mindig azt hangsúlyozza: je-len-lét! Én nagyon is jelen akartam lenni, hisz én voltam Rómeó – az igazi. Hirtelen megtorpantam, kezemet zsebre dugtam és elvégeztem gyorsan néhány artikulációs gyakorlatot, mert gyerekkorom óta gondjaim vannak az „r” betűs szavakkal.

– Rrrrrrépa, rrrrrretek, mogyorrrró! Rrrrrritkán rrrrrrikkkant a...

– Sanyika, csak ülj le oldalra! – zavart meg Katica, így teljesen kizökentett az átszellemülés folyamatából.

Leereszkedően bólintottam és kiültem oldalra, de úgy, hogy pontosan lássam és halljam, mi történik. Érteni akartam mindent, mert hát az okos színész a jó színész. A színészkollégák, kolleginák is megjelentek végre és beálltak kezdéshez. Igyekeztem figyelni, és tanulni tőlük, de folyamatosan azon törtem a fejem, vajon mennyiben változtatja meg az életemet, hogy végre... vezetőszínész lettem!

Igen... Például szerezniem kell egy sálat. Egy csikos sálra mindenképpen szükségem lesz. Olyanra, ami nem túl meleg... hogy a bőröm lélegezni tudjon... és sokáig fiatal maradjon, mert ugye a fényképeken látszik, ha... És meg kell növesztenem a hajamat, hogy a drámai jeleneteknél még hitelesebb legyek, amikor az arcomba csapódik... és persze a táncjeleneteknél is legyen, mi lobogjon.

– Sanyika, gyere! – szakított félbe (már megint) Katica, de rögvest felálltam, remek reflexeim birtokában.

– Megnézzük a szerelmesek első közös éjszakáját.

Azzal a lendülettel vissza is huppantam a székre. Annyira zavarba jöttem, hogy azonnal begyulladtam. Marira pillantottam, a Gajdosra, aki Júliát alakította. Egy világi dáma, egy igazi bombasztika. Láttam már rengeteg színésznőt szöveggönyvet olvasni, de ő nyalta meg legérzékibben az ujját, amikor lapozott. Nem tudtam eldönteni sosem, hogy Mari szerepből vagy hétköznap is így nyal. Egyetlenegyszer szólt hozzám életemben, de az bizony megmaradt:

– Még, Sanyika, még!

Én pedig úgy felhúztam neki a fényt, mint még soha senkinek. Beragyogta a színpadot. Most pedig le kell vetköztessenem, meg kell csókoljam és lehet, hogy... Jesszusúristen! Itt mindenki előtt? Ugyan szépasszony rám még nem panaszkodott, de nekifutásból csőrözni, aztán meg... egy ilyen nővel... – Nincs idő erre, Sanyi! – bátorítottam magamat. – Mindent bele kell adnod!

Behunytam a szememet, számat összeszorítottam és magamban ismételttem, hogy meg tudom csinálni. Egy pillanat alatt felpattantam, megragadtam az ingemet és egy mozdulattal széttéptem a mellkasomon. Azonban az első lépésénél a nadrágom lecsúszott rólam. Ott álltam egy szál gatyában a Gajdos Mari előtt. Azonnal a nadrágom utána nyúltam, de a hirtelen előrehajolástól annyira megsédültem, hogy krumpliszákként zúgtam be a zenekari árokba.

*

Mondanom sem kell, a szerepet visszaadták Ferinek, mert eltörtem a lábamat. Ám egy cseppet sem bántam. Legalább volt időm felkészülni arra a pillanatra, amikor majd meg is kell halnom a színpadon.